

303 34
Nº 12/1937.

L a n d s k a p s n ä m n d e n s framställ-
ning till Ålands landsting. angående antagande av
landskapslag om fattigvården i landskapet Åland.

Uti en till Landstinget ingiven petition av den 19 februari 1937
har landstingsmannen Paul E. Paulson, på där i framhållna skäl, hem-
ställt, att Landstinget ville giva landskapsnämnden i uppdrag att
taga de genom lagen den 7 april 1933 angående ändring av lagen om
fattigvården, given den 1 juni 1922, vildtagna ändringarna under nog-
grann omprövning och till Landstinget inkomma med därav föranledd
framställning. Sedan lagutskottet uti inbegärt utlåtande förordat
petitionen, har Landstinget i brev av den 16 april innevarande år
meddelat landskapsnämnden Landstingets beslut i saken av den 23
därförutgångne februari, medelst vilket landskapsnämnden lämnats
uppdraget att på basen av de uti nämnda rikslag gjorda ändringarna
i rikets fattigvårdslag inkomma med utlåtande och förslag till änd-
ring av landskapets enahanda lag.

Vid företagen granskning av fattigvårdslagstiftningen i riket har
landskapsnämnden kunnat konstatera, att för närvarande ej mindre än
sex lagar berörande fattigvården äro i gällande kraft, nämligen:
lag om fattigvården, given den 1 juni 1922, lag angående ändring
av samma lag, given den 7 april 1933, lag om ändring av § 11 i la-
gen om fattigvården av den 18 maj 1934, lag om särskilda ändringar
i lagen om fattigvården, given den 17 januari 1936, lag av sistnäm-
nda dag om ändring av § 65 i lagen om fattigvården samt lag angående

förklaring av § 78 i lagen om fattigvården, givna den 6 november 1936. Dessutom har i samhällsvårdens intresse stiftats de så kallade vårdlagarna, vilka jämväl, utom annat, även beröra ärenden angående fattigvård, men vilka, såsom sammanförda i en särskild lagstiftning, icke i detta sammanhang behöva närmare beröras.

Vid antydda förhållande och då särskilda svårigheter måste yppa sig för alla de kommunala funktionärer, vilka hava att taga befattning med frågor angående fattigvården, att tillämpa förenämnda ändringsstadganden, synes det landskapsnämnden ändamålsenligt, att alla fattigvården berörande stadganden sammanföras i en enda lag. Fördes skull har landskapsnämnden uppgjort förslag till ny landskapslag i ämnet, vilket här nedan skall närmare motiveras.

Vid tillämpningen av rikets fattigvårdslag av den 1 juni 1922 ha va särskilda ändringar och tillägg till densamma befunnits vara av behovet påkallade. Dessa föranleddes dels därav, att en ny lagstiftning, såsom lagen om adoptivbarn och äktenskapslagstiftningen, tillkommit, dels av den omständigheten att vid tillämpning av lagen visat sig stadganden visat sig otydliga och ej motsvara sitt ändamål. På grund härav inlämnade regeringen den 5 november 1932 till riksdagen en proposition om ändring av nämnda lag, och sådan antogs jämväl av riksdagen den 8 december samma år i den lydelse lagen av den 7 april 1933 vidhandengiver.

De ändringar och tillägg till 1922 års fattigvårdslag, vilka tillkommit genom sistnämnda lag av år 1933, äro av den betydelse för

tigvården även i landskapet, att landskapsnämnden obetingat kunnat införa desamma i sitt förevarande förslag. Desamma angå bl.a. adoptivbarns och adoptivföräldrars offentligträttsliga försörjningsplikt gentemot varandra samt adoptivbarns hemortsrätt, skyldighet för bägge makarna under äktenskapet att vid behov efter förmåga draga försorg även om den andra makens eventuellt förefintliga minderåriga barn, arbetsgivares offentligträttsliga skyldighet att lämna underhåll åt arbetare, kostnadens för sändande av nödställd till hemortskommun likställande med fattigvårdskostnader, skyldigheten att underhålla kommunalhem, samt ersättning för den fattigvård, som kommun skall erhålla av staten jämte särskilda smärre förtydliganden.

Uti § 40 av rikets fattigvårdslag av år 1922 stadgades, i motsats till vad i 1879 års förordning om fattigvård var föreskrivet, att finsk medborgare ägde hemortsrätt i den kommun, där han senast under ett års tid varit mantalsskriven, utan att han, hans hustru eller hans minderåriga barn under sagda år åtnjutit fattigvård. Emedan den erfarenhet, som vunnits under den tid 1922 års lag varit gällande, tvärtemot alla förhoppningar, ådagalagt, att i högsta förvaltningsdomstolen handlagda tvistemål om hemortsrätt genom tillkomsten av ett års mantalsskrivningstid icke minskats och att nämnda lagändring ej haft någon påtaglig verkan med avseende å bestämmelsens ändamålsenlighet, snarare tvärtom, hade regeringen i sin ovannämnda proposition återinfört stadgandet, att hemortsrätt för-

värvas först sedan vederbörande under två på varandra följande år blivt i kommun mantalsskriven. Emellertid omfattade icke riksdagens sistnämnda förslag, utan samma bestämmelse beträffande tiden för hemortsrättens förvärvande, som i 1922 års lag, blev i lagen av den 7 april 1933 bibehållen. Alldenstund i gällande landskapslag om fattigvården förvärvandet av hemortsrätt är beroende av mantalsskrifning under två års tid och emot denna bestämmelses tillämpning någon klagan icke inom landskapet förports eller någon olägenhet påvisats, har landskapsnämnden ej funnit skäl att härutinnan ändra landskapslagens stadgande.

De uti § 49 av 1922 års lag om fattigvård ingående stadganden, vilka angå statens skyldighet att i vissa fall ersätta den fattigvård, som av kommun lämnats, hava i 1933 års lag undergått förtydligande och komplettering. Då såväl lagstiftningsrätten som förvaltningsbefogenheten angående fattigvården tillkommer landskapet och de bestämmelser, som intagits i 1933 års lag §§ 49 och 50 måste anses mer ändamålsenliga än de nugällande även för landskapets vidkommande, hava desamma jämväl införts i föreliggande förslag, med den ändring likväl, att ifrågakomma ersättningar böra utgå ur landskaps- och icke statsmedel.

Paragraferna 32 och 34 i 1922 års fattigvårdslag hava jämväl undergått förtydliganden och tillägg i lagen av år 1933. På grund av vad här ovan påvisats om landskapets lagstiftnings- och förvaltningsbefogenhet, synes det klart, att den i § 32 av 1933 års lag före-

skrivna fastställelse- och inspektionsrätt och den i § 34 av samma lag stadgade fastställelse av val av däri nämnda befattningshavare skall ankomma å landskapsnämnden, som, i fall av behov, jämlikt förordningen av den 23 november 1923 har rätt att såsom sakkunnig höra vederbörande centrala myndighet i riket. I anledning härav ha va sistnämnda lagrum erhållit den i landskapsnämndens förslag ingående formulering.

Det har icke ansetts nödigt att i 1933 års lag om fattigvården ändra bestämmelserna om besvär i §§ 69 och 70 av 1922 års lag. I anseende därtill att förvaltningsrättsliga besvärsmål, enligt § 20 självstyrelselagen, avgöras av landshövdingen, hava motsvarande lagrum i landskapsnämndens förslag icke heller undergått någon förändring.

I enlighet med riksdagens beslut tillkom en ny lag i riket den 18 maj 1934 angående ändring av § 11 i lagen om fattigvården av den 1 juni 1922. Denna ändring berör ett tillägg till de uppgifter, vilka särskilt ankomma å fattigvårdsnämnd beträffande förvaltningen av egendom och medel, som anförtrotts i fattigvårdsnämndens vård. Och då detta tillägg synbarligen kommit till för att bereda vederbörande uppsiktsmyndighet en bättre kontroll däröver, huru fattigvårdsnämnd handhar nästnämnda förvaltning, har landskapsnämnden ansett lämpligt intaga samma bestämmelse i sitt förslag till fattigvårdslag i landskapet.

Sedan i riket den 17 januari 1936 emanerat lagen om barnskydd,

föranledde den även särskilda ändringar i lagen om fattigvården av den 1 juni 1922. Sålunda upphävdes genom särskild lag av sagda dag §§ 30 och 62 samt §§ 24 och 60 erhöilo ändrad lydelse. En landskapslag om barnskydd har ännu icke tillkommit, men Landstinget gav vid plenum den 24 februari innevarande år landskapsnämnden i uppdrag att taga under öfvervägande, huruvida de såkallade vårdlagarna, till vilka, måhända främst, räknas barnskyddslagen, även för landskapets kommande borde antagas samt att, om så bleve fallet, till Landstinget inkomma med framställning i saken. Landskapsnämnden hade även haft för avsikt att till årets höstsession inlämna förslag i antydsyfte, men enär vid utsatt offentligt möte med rikets vårdfunktionärer i början av sistlidne augusti enhälligt uttalats, att de nya vårdlagarna och deras verkställighetsförrordningar kräva förfullständiganden och förtydliganden samt att i tillämpningen av dessa lagar, särskilt i fråga om vårdnämndernas sammansättning, inträffade fel böra korrigeras, anser landskapsnämnden det vara olämpligt att i förevarande avseende lagstifta, innan alla funna bristfälligheter blivit rättade i ny rikslag. På grund härav har landskapsnämnden icke heller vidtagit de ändringar i sitt förslag, som betingas av ovannämnda lag av den 17 januari 1936.

Rikets lag av den 17 januari 1936 om ändring av § 65 i lagen om fattigvården, given den 1 juni 1922, vilket lagrum innehåller bestämmelser om bestraffning av intern i arbetsinrättning, måste väl i vissa delar anses som ett supplement till lagen om lösdrivare,

gående vilka lagstiftningen är undantagen landskapets kompetens. Enär landskapsnämnden emellertid i sitt förslag recipierat det uti 1933 års fattigvårdslag införda stadgandet, att kommun i mån av behov kan anlägga arbetsinrättning, anser landskapsnämnden, i enlighet med tidigare auktoritativt fastslagen tolkning, att ovannämnda straffbestämmelser, bland vilka ingår stadgandet att den felande även kan av landshövding förordnas att hållas itvångsarbetsanstalt, på sättilagen om lösdrivare är stadgat, kunna ordagrant intagas i landskapsnämndens nuförevarande förslag.

Vad slutligen beträffar lagen angående förklaring av § 78 i lagen om fattigvården, given den 6 november 1936, angående statens deltagande i anläggningskostnaderna för behövlig ansedd arbetsinrättning, vilken förklaring tillkommit, emedan den finska texten av paragrafen, enligt den lydelse den av riksdagen erhöll i lagen av den 7 april 1933, avvek från riksdagens beslut, synes lagrummets innehåll böra recipieras i landskapsnämndens förslag med den av självstyrelselagen betingade avvikelse, att nämnda kostnader böra utgå ur landskapsmedel.

På ovan framhållna grunder får landskapsnämnden härmed förelägga Landstinget till antagande följande lagförslag:

"Landskapslag

om fattigvården i landskapet Åland.

I Kap.

Om fattigvård och enskildas försörjningsplikt.

Medellös minderårig, som saknar annans omvårdnad, så ock envar annan, som icke med egna medel eller genom sitt arbete eller annan omvårdnad eller på annat sätt kan erhålla nödtorftigt underhåll och vård, vare kommun pliktig att därtill genom fattigvård förhjälpa, på sätt i denna landskapslag stadgas.

Medellös, som annars komme att sakna underhåll eller vård, kan jämväl av kommun tilläggas understöd.

Med minderårig förstås i denna lag den, som icke fyllt sexton år.

§ 2.

Varje man och kvinna vare pliktig att försörja sig själv och sin make eller maka samt sina minderåriga barn och adoptivbarn.

§ 3.

Envar vare skyldig att vid behov efter förmåga draga försorg om sina föräldrar samt far- och morföräldrar, så ock föräldrar om sina barn och barnbarn, även efter det dessa uppnått sexton års ålder, samt make och maka, under äktenskapet, jämväl om den andra makens minderåriga barn.

Barn, som är fött utom äktenskapet, må icke åläggas att draga försorg om sin fader, därest barnet icke uppvuxit under faderna vård och tillsyn.

Vad om föräldrars och barns försörjningsplikt samt makes och makes skyldighet att draga försorg om den andra makens minderåriga barn i mom. 1 är stadgat, äge tillämpning även med avseende å adoptivföräld-

Arbetsgivare sörje för sina arbetare samt för dessas hustrur och minderåriga barn, så länge de bo hos mannen eller hos föräldrarna, så att de under den tid arbetsavtalet gäller icke falla fattigvården till last, såframt ej svår sjukdom, större olyckshändelse eller annat synnerligt skäl påkallar fattigvårdsmyndigheternas ingripande.

Husbondes eller arbetsgivares ansvarsskyldighet uppgår dock icke till högre belopp än vad arbetarens löneförmåner för sagda tid skulle utgöra.

§ 5.

Har arbetare, efter det han fyllt tjugu år, varit anställd i arbete hos samma arbetsgivare eller tjänat i samma rörelse eller företag minst tjugu år och därunder blivit så sjuklig eller eljest oförmögen till arbete, att han icke vidare kan med arbete försörja sig, och kan han icke erhålla underhåll av egna medel eller genom ^{makes eller/} sin/ makas eller sina barns omvårdnad, vare berättigad att till dödedag, emot arbete efter förmåga, njuta underhåll av arbetsgivaren eller, där så skäligt prövas, av hans arvingar eller av rörelsens eller företagets ägare.

Ombyte av ägare eller innehavare av rörelse eller företag medför icke ändring i nu sagda rätt.

Den rätt till underhåll, varom i denna paragraf stadgas, må dock

312 ej tillkomma arbetare, där sjukligheten eller oförmågan till arbete av honom vållats avsiktligt eller föranletts genom brottslig handling, lättsinnigt leverne eller annat grovt vållande.

II Kap.

Om fattigvårdssamhälle.

§ 6.

Fattigvården är en kommunal angelägenhet, som av kommun skall handhas på sätt om kommunernas ordnings- och hushållningsangelägenheter i allmänhet eller i denna landskapslag särskilt stadgas.

§ 7.

Varje kommun skall hava ett fattigvårdsreglemente med närmare bestämmelser därom, huru fattigvården på ett efter ortsförhållandena lämpat sätt och eljest ändamålsenligt bör ordnas.

Fattigvårdsreglemente antages av kommunens fullmäktige på förslag av fattigvårdsnämnden, och bör detsamma underställas landskapsnämndens prövning och stadfästelse. Landskapsnämnden skall antingen oförändrat fastställa detta eller, därest det befinnes bristfälligt, återförvisa detsamma till ny behandling av kommunens fullmäktige. På enahanda sätt förfares vid ändring av gällande reglemente.

III Kap.

Om fattigvårdsnämnd.

§ 8.

I varje kommun skall finnas en fattigvårdsnämnd, där ej landskapsnämnden, på anhållan av kommunens fullmäktige i anseende till fattig-

313
vårdsbehovets ringa omfattning efter prövning medgiver landskommun undantag härifrån.

§ 9.

Fattigvårdsnämnd består av ordförande, viceordförande och minst tre andra ledamöter. Nämnd är beslutför, då minst två tredjedelar av dess medlemsantal tillstädeskommit.

Har fattigvårdsnämnd fördelat sig på avdelningar, må dessa, där i fattigvårdsreglementet så stadgas, jämväl vid närvaro av minst tre medlemmar utöva fattigvårdsnämnden tillkommande beslutandeätt i ärenden, som angå lämnande av fattigvård.

Ordförande och ledamöter tillkommer för deras uppdrag skäligt arvode, som bestämmes av kommunens fullmäktige.

§ 10.

Ordförande, viceordförande och ledamöter samt nödigt antal ersättare i fattigvårdsnämnd utses av kommunens fullmäktige för tre år. Avlider eller avgår medlem av fattigvårdsnämnd under mandattiden, skall ny medlem utses i hans ställe för den återstående tiden.

Angående ordförandes, viceordförandes, ledamots och ersättares valbarhet samt den valdes rätt att avsäga sig uppdraget eller att avgå gälle i sagda hänseenden i stad vad om kommunala förtroendeuppdrag i allmänhet och i landskommun vad om kommunalnämnd är stadgat. I fattigvårdsnämnd kunna dock icke inväjljas lantråd, landshövding, landskapssekreterare, landssekreterare, landskapskamrerare, landskamrerare, tjänsteman eller betjänt vid polisinrättning, all-

män åklagare eller fattigvårdsnämnden underlydande, för befattningen redovisningskyldig tjänsteman eller betjänt.

De till ordförande och viceordförande valdas namn, boningsavgift och postadress skola ofördröjligen delgivas landskapsnämnden.

I landskommun skall beträffande fattigvårdsnämnds arbetsätt i tillämpliga delar lända till efterrättelse, vad om kommunalnämnd är stadgat. I stad äge stadsfullmäktige, i fall av behov, för fattigvårdsnämnden fastställa arbetsordning.

§ 11.

Fattigvårdsnämnd äger i avseende å kommunens fattigvård handhava till förvaltningen och verkställigheten hörande ärenden.

Å fattigvårdsnämnd ankommer särskilt:

att bestämma, huruvida och i vilken form fattigvård må lämnas,

att vid förvaltningen av egendom och medel, som anförtrötts i fattigvårdsnämndens vård, iakttaga härom utfärdade bestämmelser,

att årligen avlämna förslag till följande års budget för fattigvården;

att föra bok över i fattigvårdsnämndens vård varande medel samt avgiva redovisning för sin förvaltning;

att föra förteckning över de personer, vilka åtnjuta fattigvård och hava uppsikt över dem;

att i enlighet med gällande bestämmelser tillhandagå myndigheterna med statistiska och andra uppgifter rörande fattigvården;

att företräda kommunen och bevaka dess rätt i angelägenheter

att hos kommunen göra framställning angående sådana å kommunens beslut ankommande åtgärder för ordnande och ombesörjande av kommunens fattigvård, vartill omständigheterna giva anledning.

§ 12.

Fattigvårdsnämnds ordförande tillkommer särskilt:

att till verkställighet befordra fattigvårdsnämndens beslut;
att emottaga stämningar och andra meddelanden, som skola tillställas fattigvårdsnämnden; samt

att ombesörja fattigvårdsnämndens skriftväxling och, försåvitt sådant icke är annan ombetrott, själv eller genom ombud företräda nämnden och föra dess talan inför domstol och andra myndigheter.

§ 13.

Kommun skall, där icke landskapsnämnden, på grund av den ringa omfattningen av kommunens fattigvårdsbehov, medgivit undantag därifrån, i avseende å fattigvården indelas i distrikt, av vilka vart och ett står under närmaste tillsyn av en eller flere ledamöter av fattigvårdsnämnden.

För prövning av fattigvårdsbehovet, uppsikt över fattigvård åtnjutande personer samt för övervakande av deras vård vare fattigvårdsnämnd berättigad att sig till biträde såsom uppsyningsmän kalla här för lämpliga, inom kommunen bosatta personer.

Till sagda uppdrag samt för åstadkommande av enhetlighet i uppsyningsmännens verksamhet vare fattigvårdsnämnd jämväl berättigad att

avlöna nödigt antal inspektörer.

Där uti fattigvårdsreglemente så bestämmes, är fattigvårdsnämnd berättigad att för förvaltningen av densamma underlydande inrättning för tre år i sänder tillsätta en direktion, i vilken kan inväljas till fattigvårdsnämnden valbar medlem av kommunen, även om han icke är medlem av nämnden.

Enligt fullmäktiges i kommunen beslut kan även utförandet av andra på fattigvårdsnämnden ankommande berednings- och verkställighetsåtgärder samt i § 20 nämnda brådskande ärenden uppdragas åt därför anställda innehavare av tjänst eller befattning.

§ 14.

I kommun, där särskild barnskyddsnämnd finnes, må kommunalfullmäktige, då omständigheterna sådant påkalla, åt nämnden överlämna omsorgen om några, eller alla minderåriga hjälptagares vård och uppfostran, varvid fattigvårdsnämndens rättigheter och skyldigheter med hänsyn till dessa överflyttas på sagda nämnd.

§ 15.

Fattigvårdsnämnd bör i mån av behov samverka med fattigvårdsnämnderna i övriga kommuner samt, såvitt möjligt, även med andra myndigheter och organisationer, vilkas verksamhet har samband med fattigvården eller annan samhällsvård.

§ 16.

För protokoll, bevis och andra handlingar, vilka av fattigvårdsnämnden dess ordförande eller befattningshavare utfärdas, erlägges icke lösen.

I landskommun, som befriats från skyldigheten att tillsätta fattigvårdsnämnd, skall för kommunalnämnd samt dess ordförande och ledamöter i tillämpliga delar gälla vad i denna landskapslag är stadgat om fattigvårdsnämnd ävensom dess ordförande och ledamöter.

IV Kap.

Om sökande och lämnande av fattigvård.

§ 18.

Den som önskar erhålla fattigvård, anmäl där om själv eller genom annan hos fattigvårdsnämnden eller dess ordförande i den kommun, där den hjälpbehövande vistas.

Anmälan kan även göras hos ledamot av fattigvårdsnämnden eller annan, som blivit anställd för emottagande av dylika anmälningar; och bör den, hos vilken anmälan sålunda gjorts, utan dröjsmål befordra densamma till fattigvårdsnämnden eller dess ordförande.

§ 19.

Erhåller av fattigvårdsnämnden tillsatt inspektör eller uppsyningsman, präst, läkare eller polismyndighet vetskap om någon, som är i behov av fattigvård, meddele där om på sätt i § 18 är stadgat.

Befinnes någon, som vistas i kommunen, vara i behov av fattigvård, åligger det fattigvårdsnämnden att draga försorg om lämnande av sådan, ändå att någon anmälan i saken icke blivit gjord.

§ 20.

Är behovet av hjälp så trängande, att sammanträde av fattigvårds-

nämnden icke kan avvaktas, drage dess ordförande eller ledamot eller befattningshavare, åt vilken uppdraget är anförtrött, försorg om den nödställda.

§ 21.

Fattigvårdsnämnd bör lämna bistånd på sådant sätt, att till arbete förmögen hjälptagare, såvitt möjligt, må kunna börja försörja sig sjä-

§ 22.

Fattigvård lämnas i allmänhet genom:

- 1) understöd i hemmet;
- 2) vård i enskilt hem; eller
- 3) vård i anstalt.

Fattigas försörjning medelst rotegång vare förbjuden.

Såsom till fattigvården hörande anses jämväl kostnader för sändande till hemortskommunen enligt § 48 samt begravningskostnader.

§ 23.

För såvitt fattigvårdens syftemål sådant medgiver, skall nödig fattigvård lämnas i form av understöd i hemmet, i synnerhet åt samboende makar och åt den, som hos sig har eget minderårigt barn eller som bor hos anförvant eller eljest intager en familjemedlems ställning eller vars hjälpbehov är endast tillfälligt.

Utgivande av understöd i hemmet må dock vägras, där sådant understöd missbrukats.

§ 24.

Hjälpbehövande må inackorderas endast hos sådan person, som fattig-

319

vårdsnämnden efter verkställd undersökning funnit vara härför lämplig och i stånd att draga nödig försorg om den behövande uti ett i sanitärt hänseende tillfredsställande hem.

Vid utackordering av fattiga barn skall utackorderingens varaktighet beaktas och åt minderårig, såvitt möjligt, beredas vård i samma hem för hela minderårighetstiden.

Offentliga sammankomster för utackordering av fattiga vare förbjudna.

§ 25.

Då hjälpbehövande utackorderas, skall mellan fattigvårdsnämnden och vårdaren uppgöras skriftligt avtal, i vilket vårdarens åligganden böra vara noggrant angivna.

§ 26.

Då understöd i hemmet lämnas, hälle fattigvårdsnämnden tillsyn däröver, att understödet rätt användes och i synnerhet att barns vård och uppfostran icke försummas.

Då hjälptagare utackorderats i enskilt hem, skall tillses, att vårdaren fullgör sina åligganden. I sådant syfte skall någon le damot av fattigvårdsnämnden eller i § 13 omförmäld uppsyningsman eller inspektör minst fyra gånger om året besöka de utackorderade, och bör han för varje besök kvartalsvis till fattigvårdsnämnden avgiva redogörelse enligt av densamma godkänt formulär.

§ 27.

För personer, som äro i behov av fattigvård, men icke kunna er-

hålla understöd i hemmet eller lämpligen utackorderas i enskilda hem,
skall kommun underhålla kommunalhem.

Två eller flere kommuner kunna med landskapsnämndens begivande ha
gemensamt kommunalhem.

Landskapsnämnden äger att på ansökan tillsvidare eller för viss
tid befria kommun från skyldigheten att anskaffa kommunalhem eller be-
del i sådant, därest det i anseende till fattigvårdsförhållandena ej
är för kommunen erforderligt eller anstånd med anläggning av kommunal-
hem av ekonomiska skäl är nödvändigt.

§ 28.

I kommunalhem må icke män och kvinnor, förutom äkta makar, bo i sa-
mma rum. Även i övrigt må internernas sammanförande ske på lämpligt sätt
med beaktande av deras ålder, hälsotillstånd, vanor, moraliska utveck-
lingsståndpunkt och levnadssätt.

Har med svår sjukdom behäftad nödställd, i brist på annan lämplig
vårdplats, intagits i kommunalhem, må han icke utan tvingande skäl
vårdas i samma rum som interner av annat slag.

Barn, som fyllt två år, må vårdas i kommunalhem endast tillfälligt-
vis, tills annan plats hinner anskaffas.

§ 29.

Ej må sinnessjuk i kommunalhem intagas eller där vårdas, såvida
icke sinnessjukdomen närmast är att anses såsom av ålderdom nedsatta
själskrafter.

§ 30.

För såvitt barn, som åtnjuta fattigvårdsnämnds omvårdnad, icke kunna utackorderas i lämpliga enskilda hem, bör kommun upprätthålla barnhem.

§ 31.

För arbetspliktiga, vilka omnämnas i § 56, kan kommun i mån av behov anlägga arbetsinrättning eller förvärva andel i sådan.

Nödställd, som är i behov av vård i anstalt, kan på förordnande av fattigvårdsnämnd, även om han ej är till arbete fullt förmögen, intagas i arbetsinrättning, därest hans intagning i kommunalhem eller vistelse i sådant icke anses möjlig eller lämplig. Dock må person, som är i behov av speciell vård enligt §§ 36, 37 och 38, icke intagas i arbetsinrättning.

§ 32.

Innan kommunalhem eller annan anstalt för kommunal fattigvård uppföres eller undergår omändringar, skall landskapsnämndens fastställelse å byggnadsritningarna utverkas. Anstalt må icke tagas i bruk, förrän landskapsnämnden godkänt densamma för dess ändamål.

Landskapsnämnden äger utfärda närmare föreskrifter rörande fastställande av byggnadsritningar för fattigvårdsanstalt och anstaltens godkännande för användning.

§ 33.

För fattigvårdsanstalt skall uppgöras och fastställas reglemente med iakttagande i tillämpliga delar av vad i § 7 om fattigvårdsreglemente stadgas.

Ledig befattning såsom föreståndare eller föreståndarinna för kommunal fattigvårdsanstalt eller såsom sköterska eller vårdare vid sjukavdelning skall anslås ledig. Å val av innehavare av sådan befattning skall fastställelse utverkas hos landskapsnämnden. Fastställes icke valet, skall befattningen ofördröjligen ånyo anslås ledig.

Till föreståndare eller föreståndarinna för fattigvårdsanstalt må endast kännas endast person, som bevisligen är skickad att handhava sådan befattning. Angående kompetensvillkor för sköterska och vårdare vid sjukavdelning skall lända till efterrättelse vad därom är särskilt stadgat.

§ 35.

Barn, som åtnjuter fattigvårdsnämnds omvårdnad, skall erhålla omsorgfull uppfostran och åtnjuta sådan undervisning, som i lagen om läroplikt stadgas, och bör barnet dessutom, i mån av möjlighet, erhålla lämplig yrkesutbildning eller, då särskilda förutsättningar därför befinnas vara förhanden, annan undervisning, intill dess detsamma fyller sexton år.

§ 36.

Sjuk person, som är i behov av hjälp, skall lämnas behörig vård; där så nödigt är, i sjukhus. Åstundar den sjuka besök av präst eller annan religionslärare, bör sådan tillkallas.

§ 37.

Sinnessjuk, som är i behov av fattigvård, skall genom fattigvårdsnämnds försorg befordras till intagning i anstalt för sinnessjuka, där

est han enligt läkarens utlåtande icke kan skötas annorstädes utan särskild läkarvård och bevakning.

§ 38.

Blinda, dövstumma, vanföra, epileptiska, andesvaga och andra med dessa jämförliga personer, vilka åtnjuta fattigvård, bör beredas tillfälle att erhålla undervisning och vård uti för dem lämpade anstalter eller ock på annat lämpligt sätt undervisas och övas i arbete.

Obemedlad person, som är behäftad med kroppsslyte, skall av fattigvårdsnämnd beredas tillfälle till erhållande av sådan vård eller hjälp som prövas vara av behovet påkallad för lytets avhjälpande eller lindrande av dess följder.

§ 39.

Om till följd av missväxt, arbetslöshet eller av annan orsak de sedvanliga möjligheterna till arbetsförtjänst inom kommunen minskats i sådan mån, att arbetsföra personer utan eget förvållande råka i nöd, åligger det fattigvårdsnämnd att, för såvitt åtgärder till nödens avhjälpande icke ankomma på densamma, hos vederbörande göra de framställningar, som av omständigheterna påkallas.

V Kap.

Om hemortsrätt.

§ 40.

Finsk medborgare har, med nedannämnda undantag, i avseende å fattigvård hemortsrätt i den kommun, där han senast under två år varit mantalsskriven, utan att han, hans hustru eller hans minderåriga barn

under detta år åtnjutit i § 1 mom. 1 avsedd fattigvård.

§ 41.

Den, som fyllt femtiofem år, bibehåller för sin återstående livstiden hemortsrätt han ägde, då han uppnådde sagda ålder.

Har den, som blivit antagen till finsk medborgare, fyllt femtiofem år, innan han här förvärvat hemortsrätt, äger han stadigvarande hemortsrätt i den kommun, där han såsom finsk medborgare först varit mantalskriven, på sätt i § 40 är sagt.

§ 42.

Hustru har, oberoende av sin ålder, samma hemortsrätt som mannen. Varder äktenskapet genom mannens död eller eljest upplöst, behåller hustrun den hemortsrätt hon under äktenskapet senast ägde, till dess sådan annorstädes av henne förvärvas.

§ 43.

Barn inom äktenskapet har, så länge det är minderårigt, faderns eller där han är död och modern lever, moderns hemortsrätt. Äro båda föräldrarna döda, har barnet den hemortsrätt, som den sist avlidna senast ägde.

Minderårigt barn utom äktenskapet har samma hemortsrätt som modern eller, om hon är död, den modern senast ägde.

Minderårigt adoptivbarn har samma hemortsrätt som adoptivföräldrarna, så länge dessa leva, på sätt om barns inom äktenskap hemortsrätt är stadgat, men därefter samma som föräldrarna, ifall vårdnaden om och bestämmanderätten över adoptivbarnet återgått till dem.

Den hemortsrätt barn äger, då det fyller sexton år, behåller det, tills det självt annan förvärvar.

VI Kap.

Om ersättning för fattigvård.

§ 44.

Kommun, som enligt § 1 mom. 1 lämnat fattigvård åt person, som har hemortsrätt inom annan kommun, är berättigad att av den senare kommunen erhålla ersättning för fattigvårdskostnaderna.

§ 45.

Önskar fattigvårdsnämnd av annan kommun erhålla ersättning för lämnad fattigvård, avlåte ofördröjligen till fattigvårdsnämnden i sagda kommun skriftlig anmaning därtill jämte i § 46 nämnda utredning. Svarar denna icke å anmaningen eller vägrar den utan grundat skäl att bevilja ersättning, kan den, på sätt i § 46 säges, åläggas att ersätta den sökande fattigvårdsnämndens kostnader i saken.

Fattigvårdsnämnd, som icke erhållit i föregående moment omförmäld anmaning, kan, då ersättning av densamma sökes, befrias från erläggande av de i saken föranledda kostnaderna.

§ 46.

Fattigvårdsnämnd, som önskar få annan kommun ålagd att utbetala ersättning för fattigvård eller att övertaga försörjningen av hjälpbehövande, göra därom skriftlig ansökan hos landshövdingen i det län, vartill ^{hen} kommun hör, av vilken ersättning sökes. Ansökningen, som även kan göras i skrivelse genom posten, skall åtföljas av utredning angå-

ende behovet av fattigvård och orsakerna därtill, kostnaderna för fattigvården samt hjälptagarens senaste mantalsskrivningsort eller, om han icke därstädes har hemortsrätt, såvitt möjligt uppgift å annan kommun, varest han anses äga hemortsrätt.

Befinnes det eller föreligger skäl till antagande, att den hjälpsökande har hemortsrätt uti kommun inom annat län, äger landshövdingen överlämna ärendet till behandling av landshövdingen i sagda län.

§ 47.

Ansökan, som i föregående paragraf nämnes, skall anhängiggöras inom nittio dagar efter det fattigvård, som bör ersättas, börjat utgå, vid äventyr, om detta försummas, att rätt till ersättning för fattigvård, som lämnats under tiden mellan sagda termins utgång och ansökans anhängiggörande, anses förverkad.

§ 48.

Har kommun enligt § 1 mom. 1 lämnat fattigvård åt någon, vilkens understödsbehov synes bliva varaktigt eller under tolv månaders tid fortgått minst nittio dagar och som har hemortsrätt i annan kommun, är förstnämnda kommuns fattigvårdsnämnd berättigad att hos fattigvårdsnämnden i hemortskommunen påyrka hans sändande till hemortskommunen. Därest fattigvårdsnämnden i hemortskommunen, efter att hava erhållit skriftlig anmaning därtill, icke själv inom trettio dagar därefter drager försorg om hans hemsändande eller skriftligen motsätter sig detta, är fattigvårdsnämnden i den kommun, där den nödställda vistas, berättigad att på lämpligt sätt befordra honom till hemorten. Fattig-

327

vårdsnämnden i hemortskommunen äger även rätt att, jämväl där icke den andra kommunen sådant påyrkar, draga försorg om hans sändande till hemortskommunen.

Nödställd må dock icke hämtas eller sändas till hemorten, om hans hälsa därav skulle lida eller hans förtjänstmöjligheter väsentligen minskas, eller om han å vistelseorten har stadigvarande fri bostad hos skyldeman i rätt upp- eller nedstigande led eller ock hos broder eller syster.

Yppas i fråga om sändande till hemortskommunen olika meningar mellan vederbörande fattigvårdsnämnder, må sådant ej äga rum utan att landshövdingen, efter det vederbörande blivit hörda och tilläventyrs erforderlig vidare utredning i ärendet införskaffats, därtill lämnat sitt tillstånd. Äro fattigvårdsnämnderna ense, men motsätter sig den nödställda eller hans ställföreträdare sändande till hemortskommunen, må polismyndigheten å vistelseorten, där laga hinder icke förefinnes, meddela tillstånd och lämna handräckning därtill.

Angående sändande till hemlandet av utländsk nödställd är särskilt stadgat.

§ 49.

För den fattigvård, som kommunen enligt § 1 mom. 1 lämnat, erhåller den gottgörelse av landskapet i följande fall på nedannämnda villkor:

- 1) då den, som erhållit fattigvård, icke är finsk medborgare;
- 2) då hemortsrätten för den, som erhållit fattigvård, icke kan

utrönas; eller

3) då den, som erhållit fattigvård, efter det han uppnått sextio men icke femtiofem års ålder, med hustru och minderåriga barn, om han har sådana, utan att hava åtnjutit fattigvård för sig, sin hustru eller sina minderåriga barn, oavbrutet under minst fyra kalenderår varit i utlandet eller eljest utom den kommun, där han har hemortskommun. Villkor för erhållande av den i punkt 3 av föregående moment nämnt gottgörelse utgör:

1) där ersättningsansökan angår fattigvård, som lämnats person, som varit i utlandet, att sådan vidtagit före utgången av det kalenderår, som följde näst efter det, under vilket han återvände till landet; och

2) där ersättning sökes för fattigvård som lämnats person, vilken varit i riket vistats utom sin hemortskommun, att fattigvården lämnats av annan kommun än hemortskommunen och av denna ersatts, eller att i hemortskommunen lämnad fattigvård vidtagit före utgången av det kalenderår, som följde näst efter det, under vilket han återvände till hemortskommunen.

I denna paragraf nämnd gottgörelse för fattigvård utgår ur landskapsmedel endast i det fall, att kostnaderna ej kunna utfås hos de försörjningspliktiga, som enligt denna landskapslag är skyldig att ersätta dem.

323

görelse, ansöke därom för varje kalenderår uti den i § 46 stadgade ordning. Ansökningen jämte därtill hörande handlingar skall insändas till landskapsnämnden senast inom mars månad året närmast efter det, under vilket fattigvårdsnämnden erlagt kostnaderna för fattigvården eller, där fattigvårdsnämnden av annan kommun eller av enskild person sökt ersättning för dessa men talan därom ogillats, landshövdingens utslag vunnit laga kraft.

Efter prövning av ansökningarna och införskaffande av tilläven-tyrs erforderlig ytterligare utredning bör landskapsnämnden överdesamma meddela utslag före den 1 därpåföljande juni.

Har med annan stat ingåtts avtal om lämnande åt dess medborgare av fattigvård i Finland, lände dock till efterrättelse, vad därom är särskilt stadgat.

§ 51.

Envar vare skyldig att ersätta kommun för honom lämnad fattigvård. För fattigvård, som enligt § 1 mom. 1 lämnats person, för vilkens underhåll och vård annan enligt §§ 2-5 är skyldig att ansvara, är kommun berättigad att erhålla gottgörelse av den, vilken ansvarigheten åligger.

§ 52.

För fattigvård, som någon under sin minderårighet åtnjutit, må ersättning icke av honom uttagas.

Av ersättningsskyldig må gottgörelse icke uttagas, om han prövas genom ersättningens erläggande kunna bliva urståndsatt att försörja

sig själv och de sina.

Av ersättningsskyldig må ej heller uttagas ersättning för fattigvård, som den, om vilken han är skyldig att draga försorg, erhållit, medan den ersättningsskyldiga fullgjorde arbetsplikt enligt §§ 56 och 57.

Fattigvårdsnämnd kan även annars, då den anser skäl därtill föreligger, avstå från gottgörelse.

§ 53.

Har någon emottagits till full försörjning, varav behovet kan antagas vara hela hans återstående livstid, äger fattigvårdsnämnden omhändertaga den egendom, som honom då tillhör eller senare kan tillfalla, och därmed ersätta kostnaderna för hans fattigvård. Till försörjning emottagen må dock behålla sina andaktsböcker och andra för andaktsövning behöfliga föremål, sina vigsel- och förlovningsringar samt arbetsredskap och andra smärre föremål, vilka huvudsakligen ha va värde endast för honom själv.

§ 54.

Åtnjuter person, om vilken annan är skyldig att draga försorg, fattigvård, varav behovet icke är tillfälligt, kan den försörjningspliktige åläggas att för den nödställdes understödande på bestämda tider till kommunen erlægga penningbidrag, så länge behovet av fattigvård varar.

§ 55.

Ansökan om ersättning enligt §§ 51 och 54 skall göras hos lands-

331

hövdingen och skall härvid i tillämpliga delar lända till efterrättelse, vad i § 46 stadgas.

Talan, som grundar sig på §§ 3-5 nämnd försörjningsplikt, skall anhängiggöras inom den tid och vid det äventyr i § 47 stadgas. I övriga fall skall iakttagas, vad om preskription av fordran i allmänhet är gällande.

§ 56.

Den, som själv erhållit eller åt vars hustru eller minderåriga barn lämnats fattigvård, vare pliktig att, därest kommunen ej annorledes erhåller densamma enligt §§ 51-53 tillkommande ersättning, utföra arbete antingen i arbetsinrättning eller utom sådan.

Efterkommer arbetspliktig icke fattigvårdsnämnds tillsägelse att infinna sig till arbete, må handräckning för hans inställande till arbetsinrättningen sökas hos polismyndighet eller, därest ersättningsplikten icke blivit genom laga kraft vunnet utslag fastställd, hos landshövdingen. I det senare fallet må fattigvårdsnämnd, om skäl förefinnes att befara, att den arbetspliktiga skall avvika eller hålla sig undan, av polismyndighet erhålla handräckning för hans anhållande.

Anträffas icke arbetspliktig, kan yrkande om ersättning för fattigvård och den arbetspliktigas inställande till arbetsinrättning honom till kännedom anslås på dörren till hans bostad eller kungöras i officiell tidning i riket och i landskapet utkommande tidning, i vilken officiella kungörelser införas, samt för hans instäl-

lande till arbetsinrättningen utfärdas efterlysning, på sätt därom stadgas genom förordning.

§ 57.

Då fattigvård skall gottgöras genom arbete bestämme fattigvårdsnämnd för arbetet skälig lön, ur vilken ersättning för den arbetspliktigas underhållskostnader och fattigvård skall utgå. Arbetsplikten upphör så snart gottgörelsen blivit erlagd eller fattigvårdsnämnden prövar den arbetspliktiga kunna försörja sig själv eller då arbetstiden varat tre år.

VII Kap.

Om dem, som åtnjuta fattigvård.

§ 58.

Den, som åtnjuter fattigvård, vare skyldig att underkasta sig fattigvårdsnämnds uppsikt.

§ 59.

Person, den där av kommun åtnjuter full försörjning, som kan antagas komma att vara under hans återstående livstid, står under fattigvårdsnämnds förmynderskap.

§ 60.

Minderårig, som på fattigvårdens bekostnad erhåller full och ständigt vård och uppfostran utom föräldrars eller förmyndares hem, står under fattigvårdsnämnds förmynderskap, tills han fyller tjuguetta år eller ingår äktenskap; och vare fattigvårdsnämnd i sådant fall berättigad att, även efter det fattigvården upphört, för sin myndling väl-

ja förvärvskälla samt bestämma hans vistelseort.

Den i föregående moment stadgade befogenhet må av fattigvårdsnämnd överlåtas, förutom å den i § 14 omförmälda nämnd, jämväl å lämplig person att tillsvidare handhavas.

Fattigvårdsnämnd åligger att, på sätt därom särskilt stadgas, hos domstol göra anmälan om dem, som enligt denna samt § 59 stå under fattigvårdsnämndens förmynderskap.

§ 61.

Intern i kommunalhem ävensom på grund av stadgandet i § 31 mom. 2 i arbetsinrättning intagen åligger att efter förmåga utföra för honom lämpliga, vid inrättningen behövliga eller särskilt anordnade arbeten.

Envar i kommunalhem eller arbetsinrättning intagen äger ställa sig till efterrättelse den i denna landskapslag samt anstaltens reglemente stadgade ordning. Brev och andra försändelser, som ankomma till en i arbetsinrättning intagen eller som han önskar avsända, granskas av arbetsinrättningens föreståndare, som bestämmer, om de må vidarebefordras. Är brevet ställt till myndighet, som har inseende över arbetsinrättningen, skall dock brevet oläst avsändas.

§ 62.

Visar i fattigvårdsnämnds vård varande minderårig olydnad eller gör sig skyldig till annan förseelse, må honom åläggas efter hans ålder lämpat disciplinärt straff.

Om den, som av fattigvårdsnämnd med stöd av § 56 befordrats till arbete utom arbetsinrättning, icke infinner sig på arbetsplatsen eller eljest undandrager sig sin arbetsplikt, må fattigvårdsnämnd, därest den arbetspliktiga ej lämpligen kan intagas i arbetsinrättning, om saken anmäla hos landshövdingen, vilken äger här i förfara på sätt i § 65 är stadgat.

§ 64.

Bryter i kommunalhem intagen intern genom tredska eller annorledes mot den i hemmet rådande ordning och låter han icke av påminnelse sig rätta, vare föreståndaren för kommunalhemmet berättigad att i enlighet med det för hemmet fastställda reglemente för viss tid förbjuda honom att avlägsna sig från hemmets område eller att på annat sätt inskränka honom tillkommande förmåner. Straffåtgärd må dock icke innebära minskning av interns egentliga kost.

Låter intern ej av dessa åtgärder sig rätta, meddele fattigvårdsnämnd eller kommunalhemmets direktion honom varning inför protokollet. Följer därav icke bättring, vare fattigvårdsnämnd berättigad att förfara på sätt i § 63 är sagt.

§ 65.

Ådagalägger i arbetsinrättning intagen person lättja eller tredska eller avlägsnar han sig utan lov från inrättningen eller bryter han eljest mot ordningen vid anstalten, äge inrättningens föreståndare straffa honom, förutom på det i § 64 mom. 1 nämnda sätt, genom inspär

ning i cell under högst sju dagar.

Då strängare straff prövas nödigt, må inrättnings direktion förordna om den felandes inspärrning i cell under högst fjorton dagar samt förklara honom förlustig den lön han vid anstalten intjänat eller någon del därav.

Med inspärrning i cell kan förenas minskning i kost under högst två dagar. Såsom cell må icke användas mörkt enrum.

Låter den felande sig icke rätta av de disciplinära straff, som stå inrättningen till buds, må inrättningens direktion anmäla saken hos landshövdingen, vilken, efter att hava införskaffat i ärendet erforderlig utredning, kan förordna, att den felande skall hållas i tvångsarbetsanstalt på sätt i lagen om lösdrivare stadgas.

Försöker arbetspliktig rymma eller rymmer han ur arbetsanstalt, bör han dit återhämtas, och bör anstaltens föreståndare på anhållan för ändamålet erhålla handräckning av polismyndighet. Beträffande brukande av våld i sådana fall skall i tillämpliga delar lända till efterrättelse, vad om häktad person i sådant avseende i strafflagen stadgas.

VIII Kap.

Om uppsikten över kommunernas fattigvård.

§ 66.

Den allmänna ledningen och övervakningen av kommunernas fattigvård ankommer å landskapsnämnden.

Jämte den övervakning, varom i § 66 nämnes, bör landskapsnämnden utöva tillsyn däröver, att fattigvården i kommunerna på ändamålsenligt sätt ordnas och handhaves enligt denna landskapslag och för övrigt gällande stadganden, samt, då försummelse eller missförhållanden inom fattigvården yppas, ändå att besvär icke blivit anförda, söka förmå vederbörande att i godo fullgöra sin plikt eller vidtaga åtgärder för missförhållandenas avhjälpan.

IX Kap.

Om besvär.

§ 68.

Den, som icke nöjes åt fattigvårdsnämnds beslut, vare berättigad att däri söka ändring genom skriftliga besvär, som jämte det överklagade beslutet skola inlämnas till landshövdingen inom trettio dagar, räknat från beslutets delfående, dagen, då detta skett, likväl oräknad.

Besvärshandlingarna kunna även inom sagda tid inlämnas till fattigvårdsnämnden eller i stad till magistrat och på landet till länsman, vilka det åligger att oförfröjligen insända dem till landshövdingen i länet, fattigvårdsnämnd jämte egen samt magistrat och länsman jämte av fattigvårdsnämnden införskaffad förklaring.

Besvär utgör icke hinder för verkställighet av beslut, därest ej landshövdingen annorlunda förordnar.

Over fattigvårdsnämnds beslut i disciplinära mål må besvär icke an

föras.

§ 69.

337

I landshövdingens utslag må ändring sökas genom besvär hos högsta förvaltningsdomstolen. Besvärsskriften skall jämte det överklagade utslaget senast före klockan 12 å sextionde dagen efter det klaganden fått del av utslaget, denna dag dock oräknad, inlämnas antingen till sagda domstol eller till landshövdingen. I sistnämnda fall bör landshövdingen, efter att hava infordrat vederbörandes förklaringar, ofördröjligen översända handlingarna jämte eget utlåtande till högsta förvaltningsdomstolen.

Överklagas utslag, som meddelats av landshövding i annat län än det, dät klaganden hör, kunna besvären inom den stadgade tiden inlämnas till länsstyrelsen i det senare länet för att därifrån för ovan nämnd behandling befordras till den landshövding, vilken meddelat utslaget.

Av fattigvårdsnämnd anförda besvär, som inom utsatt tid inkommit till landshövding med posten, böra upptagas till prövning.

Landshövdings utslag, varigenom förordnats om meddelande av fattigvård, må verkställas utan hinder av anförda besvär.

Utslag, varigenom landshövding förordnat om handräckning för försörjningspliktigs inställande till arbetsinrättning, må, om så i utslaget bestämmes, gå i verkställighet, ändå att utslaget icke vunnit laga kraft.

Särskilda stadganden.

§ 70.

Denna lag, varigenom landskapslagen den 29 maj 1923 om fattigvår-
den upphäves, träder omedelbart i kraft, med iakttagande av bestämmel-
serna i § 71. Dock bibehåller envar den hemortsrätt han då ägde intill
dess han enligt bestämmelserna i denna lag förvärvat ny sådan.

Vad i § 5 är sagt, inverkar icke på de arbetares rätt, som före
denna landskapslags trädande i kraft av arbetsgivaren erhållit i sagde
paragraf avsett underhåll.

§ 71.

Bestämmelserna i § 64 och § 65 mom. 1-3 må icke tillämpas i kommun-
varest vård i anstalt ännu icke är anordnad i enlighet med denna
landskapslag, utan skall beträffande disciplinär befogenhet vid fattig-
vårdsanstalt i sådan kommun gälla, vad i anstaltens reglemente är stad-
gat.

§ 72.

I anläggningskostnaderna för arbetsinrättning, som landskapsnäm-
nden anser av behovet påkallad och för vilken anläggningsplan av land-
skapsnämnden godkänts, deltagar landskapet med hälften enligt det av
landskapsnämnden godkända kostnadsförslaget eller, om de verkliga kost-
naderna äro mindre än i förslaget beräknats, med hälften av dessa.
Närmare bestämmelser angående villkoren för beviljande av landskaps-
understöd meddelas av landskapsnämnden."

Mariehamn den 20 oktober 1937.

33)

På landskapsnämndens vägnar:

[Handwritten signature]

[Handwritten signature]